

Fogadjuk el életünket, és menjünk hittel előre

„Ne bénítson meg a restség bűne”

Higgyünk Jézusban, és fogadjuk el életünket olyannak, amilyen, így haladjunk előre örömmel, panasz nélkül, anélkül, hogy megbénítana minket a restség bűne – buzdított Ferenc pápa március 28-án, kedden reggel a Szent Márta-ház kápolnájában bemutatott szentmisén.

A mai evangéliumi szakaszban (Jn 5,1–16) arról olvasunk, hogy Jézus meggyógyítja a harmincnyolc éve beteg embert, aki egy jeruzsálemi fürdő szélén feküdt. A héberül Beteszdnának nevezett fürdő öt oszlopcsarnokában nagyon sok beteg feküdt: vakok, sánták és bénák. Úgy tartották, hogy amikor leszáll egy angyal, mozgásba jön a víz, és az első, akik megmártóznak benne, gyógyultan lépnek ki belőle. Amikor Jézus meglátja az ott fekvő férfit, megkérdi tőle: „akarsz-e meggyógyulni?”

Szép, hogy Jézus mindig fölteszi nekünk a kérdést: meg akarsz-e gyógyulni? Akarsz-e boldog lenni? Akarsz-e javítani az életeden? Szeretnél-e eltelni a Szentlélekkel? Mindenki más, aki akkor ott volt, a betegek, vakok, sánták, bénák azt felelték volna erre: „igen, Uram, igen!” De ez a férfi furcsa volt, és

azt válaszolta Jézusnak: „Uram! Nincs emberem, aki levinne a fürdőbe, amikor mozgásba jön a víz. Mire én odaérek, már más lép be előttem.” Válasza panaszkodás: „nézd, Uram, milyen csúnya, milyen igazságtalan velem az élet. Mindenki más odamehet, és meggyógyulhat, én pedig már harmincnyolc éve próbálok, de...” Ez az ember olyan volt, mint a fa, amelyről az első zsoltár szól, amit a folyópartra ültettek, de száraz volt a gyökere, nem ért le a vízig, nem tudta magába szívni az egészséget a vízből – magyarázta a pápa.

Ez az ember viselkedéséből látszik, a panaszkodásából, és abból, hogy mindig másokat okol: „mindig mások mennek le előttem, míg én, szegény, szerencsétlen itt vagyok már harmincnyolc éve...” Ez csúnya bűn, a restség bűne. Ezt az embert nem annyira a bénasága, hanem a restsége tette beteggé,

ami még a szív langyosságánál is rosszabb. Él, de minek, nincs kedve előrelépni, tenni valamit, elveszítette az öröm emlékét. Ez az ember névleg sem ismeri az örömet, elveszítette azt. Ez bűn. Csúnya betegség: „de

hát nekem így kényelmes, már megszoktam... Az élet igazságtalan volt velem...” És kitűnik a sértettség, a szív keserősége.

Jézus nem rója meg, hanem azt mondja neki: „kelj föl, vedd ágyadat, és járj!” A béma még

köszönetet sem mondott Jézusnak, meg se kérdezte, hogy hívják – jegyezte meg a pápa. Lustasággal kelt föl, azzal a hozzáállással, hogy „élek, mert a levegő ingyen van”, azzal az attitűddel, hogy mindig másra nézek, azokra, akik boldogabban nálam, ami elfeledteti az örömet. A restség olyan bűn, ami megbénít minket, bépává tesz. Nem hagy járni. Az Úr ma is ránk néz, mindannyiunkra, bűnösökre, mert mind azok vagyunk, de azt mondja: „kelj föl, fogd az életedet, úgy, ahogy van, legyen az szép vagy csúnya, és menj előre. Ne félj, menj előre az ágyaddal.” Mi erre esetleg azt válaszolhatjuk: „de Uram, nem a legújabb modell...” „Te csak menj tovább! Akár azzal a csúnya ágygal, de haladj! Ez a te életed, a te örömed. Akarsz-e meggyógyulni?” – ezt kérdezi ma tőlünk az Úr. „Igen, Uram.” „Akkor kelj föl.”

A szentmise antifónája (vö. Iz 55,1) szépen kezdődött: „ti szomjazók, gyertek a vizekre mind – ingyen van a víz, nem kell érte fizetni. Örömmel oltástok szomjaitokat.” És ha mi is azt mondjuk az Úrnak: „igen, meg akarok gyógyulni. Igen, Uram, segíts nekem, mert föl akarok kelni”, akkor megtudjuk, milyen az üdvösség öröme – mondta homíliájában Ferenc pápa.

XII. Piuszt igazságtalanul nevezték „Hitler pápájának”

A történészek többsége napjainkban már elismerően nyilatkozik az ötven évig félreismert Eugenio Pacelli a náciizmus ellen és a zsidók védelmében tett erőfeszítéseiről; újabb és újabb bizonyítékok kerülnek elő, melyek kétségtelenné teszik XII. Piusz hősiességét. 1937. március 14-én, virágvasárnap a német hívek meglepő dolgot tapasztaltak a szentmiséken: saját anyanyelvükön – és nem latinul – írott pápai körlevelet olvastak föl nekik. A Mit Brennender Sorge (Égető gonddal) kezdetű pástorlevelet XI. Piusz pápa a náciizmus növekvő fenyegetésére válaszul írta – azonban Hitler addigra annyira megerősödött, hogy a körlevelet úgy kellett becsem-

pészni az országba. A nyolcvan évvel ezelőtt íródott pástorlevél egyik megfogalmazója, Eugenio Pacelli bíboros, akkori vatikáni államtitkár követte két év múlva XI. Piuszt a pápai székben, megörökölve elődje harcát is a náciizmus ellen. A II. világháború végére széles körben ismerték őt az emberi jogok és különösképpen a zsidók védelmében tett lépéseiért. Később azonban valami megváltozott. Legalábbis 1963-ban megjelent Rolf Hochhuth német drámaíró A helytartó című darabja, amelyet több országban bemutatnak, és ennek nyomán elkezdtek XII. Piuszt azzal vádolni, hogy a nációkkal szimpatizált, és passzívan tűrte, engedte, hogy ül-

dözzék a zsidókat. Emellett a szovjet kormánynak is érdekében állt, hogy a pápa és az Egyház erkölcsi tekintélyét aláassa.

XII. Piusz megítélése az elmúlt években azonban jelentősen megváltozott; újabb és újabb bizonyítékok kerülnek elő, melyek rehabilitálják az évtizedekig rossz hírben álló egyházfőt. A közelmúltban megjelent történeti munkák egytől egyig pozitívan ítélik meg XII. Piusz alakját, elsődleges forrásokra támaszkodva. Mark Riebling például, Church of Spies (Kémek egyháza) című 2015-ös művében egyenesen azt állítja, hogy XII. Piusz több összeesküvésben is részt vett, melyek célja egy Hitler elleni merénylet megszervezése

volt. Nemrég a bencés Leo Chamberlain publikálta a Catholic Herald portálon írását XII. Piusz tevékenységéről és megítélésének változásairól, melyben kiemelte a Nemzetközi Raoul Wallenberg Alapítvány munkáját, amelynek köszönhetően két esztendő alatt több mint ötszáz olyan épületet, intézményt azonosítottak Olaszországban, Lengyelországban, Magyarországon, Franciaországban és Belgiumban, melyekben zsidókat bújtattak a világháború alatt. Ezeken az épületeken elismerésként „House of Life” (Élet háza) feliratú emléktáblát helyeznek el. „Meglépetésünkre kiderült, hogy az »Élet házainak« többsége a Katolikus Egyházhoz

kötődő intézmény: rendház, kolostor, iskola, kórház” – mondta el Eduardo Eurnekian, az alapítvány elnöke. William Doino hangsúlyozta, a közelmúltban új források – többek között naplók, dokumentumok – kerültek napvilágra, melyek kétséget kizáróan bizonyították, hogy XII. Piusz közvetlen utasításokat adott a zsidók bújtatására Rómában. Egy 2015-ös tanulmányában Doino idézi például a Santi Quattro Coronati ágostonos kolostor nővéreinek háborús feljegyzéseit (melyeket 2006-ban publikáltak először), akik 1943 novemberében arról írtak: a pápa személyes kérése a szerzetesektől, hogy védelmezzék az üldözött zsidókat.

BÓJTE CSABA

Gyümölcsoltó Boldogasszony

Abban az időben Isten elküldte Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz, aki jegyese volt egy férfinak, a Dávid házából való Józsefnek. A szűz neve Mária volt. Az angyal belépett hozzá, és így szólt: „Üdvöz légy, kegyelemmel teljes! Az Úr veled van! Aldottabb vagy te minden asszonynál!”

Ennek hallatára Mária zavarba jött, és gondolkodóba esett, hogy miféle köszöntés ez. Az angyal azonban folytatta: „ne félj, Mária! Hisz kegyelmet találtál Istennél! Mert íme, gyermeket fogansz méhedben, és fiút szülsz, s Jézusnak fogod őt nevezni! Nagy lesz ő: a Magasságbeli Fiának fogják hívni. Az Ursten neki adja atyjának, Dávidnak trónját. Uralkodni fog Jákob házában mind-

örökké, és uralmának soha nem lesz vége!” Mária ekkor megkérdezte az angyalt: „hogyan történhet meg ez, amikor én férfit nem ismerek?” Az angyal ezt válaszolta neki: „a Szentlélek száll le rád, és a Magasságbeli ereje borít be árnyékával. Ezért szent lesz az, ki téled születik: Isten Fiának fogják őt hívni. Lásd, rokonod, Erzsébet is gyermeket fogant öregségében, sőt, már a hatodik hónapban van, bár magtalannak tartják az emberek. Istennél semmi sem lehetetlen.”

Erre Mária így szólt: „íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem szavaid szerint!” Ezután az angyal eltávozott. (Lk 1,26-38)

Isten egyedül is megválthatta volna a világot, de milyen szép, hogy Ő csapatot formál, megszólítja Máriát,

Szent Józsefet, az apostolokat, a tanítványokat, hívja, kéri őket, hogy segítsenek jobbra, szebbé tenni a világot. Jézus számára nemcsak a názáreti szeplőtelen szűz, de a bűnös Zakeus, Mária Magdolna, az idős Nikodémus, vagy a sírokhoz kiláncolt, senkinek nem kellő garadai ördögös is kell, ők is jók! Az elesett ember is alkalmas a teremtés továbbvitelében, lám, a mester kezében az eldobott kő szegletkövé válik. Jézus Krisztus nagy szeretettel hívja kortársait, s általuk mindannyiunkat: „gyertek hozzám mindnyájan.... felüdítelek titeket.... gyertek, mert az aratnivaló sok, a munkás kevés!”

Máriának a nagysága, méltósága, hogy igent mond a hívásra, társa lesz Istennek a világ megváltásában.

Ugyanez a szép lehetőség mindannyiunk számára megadatott, Teremtőnkkel egy asztalhoz ülhetünk, imádságos szeretetben fürkészhetjük Istenünk akaratát, és gyöngé válunkkal mellé állva társai, partnerei lehetünk világunk továbbteremtésében. Igazi nagy kaland, kihívás Jézus Krisztussal együtt élni, dolgozni a mindennapokban, úgy, ahogy Mária, Szent József is tette a názáreti kis házban kétezer évvel ezelőtt.

Éljünk a lehetőséggel, s az ajtónkon kopogtató Úrnak, Mária példájára mi is mondjunk alázattal igent minden kicsinységünk, gyengeségünk ellenére is! Teremtőnk elég hatalmas ahhoz, hogy akár egy törött kis ceruzacsonkkal tovább írja szent Fia szép evangéliumát! Mária gyermeke nem veszhet el!